

Maade eller noget Middel til at dække denne Underbalance. Hvad betyder det, naar den høitærede Minister gjør det? Det kan fornuftigvis ikke betyde Andet end, at Ministeren derved udskriver et saadant Beløb af den danske Statskasse, og det gjør den høitærede Minister uden at forelægge Sagen for Rigsdagen. Det er det, der foregaar, det er det Faktiske — det Formelle skal jeg ikke udtale mig om — det er det Faktiske, at Regjeringen ved at sanktionere et saadant Budget uden Rigsdagens Billigelse udskriver et Beløb af Statskassen paa 300,000 Kr. eller derover. For fremdeles at holde mig til Budgettet, saa siger den høitærede Minister, at vi jo ikke have Andet at sige, end at Verne maa sætte Læring efter Næring; Andet havde det ærede Medlem for Veile Amts 3d'e Valgfreds (Th. Nielsen) ikke sagt. Det ærede Medlem har imidlertid, skal jeg dog oplyse, sagt to Ting: Enten maa Verne sætte Læring efter Næring eller Næring efter Læring. Et af To eller begge Dele tilsammen. Det Samme har Finantsudvalget sagt, hvilket jeg veed af personlig Erfaring, selv om det maaste ikke staa saaa fuldstændig i de afgivne Betænkninger. Der er stillet den Fordring til den høitærede Minister, at det, han havde at gjøre i Vestindien, er at sørge for, at Verne kom til at faae større Indtægter og nedsætte sine Udgifter. Det er de to Veie, som ere at gaa. Hvorledes skulle nu Verne faae større Indtægter? Ja, der er den ganske simple Maade, at de skulle betale Skatter; de kunne selv betale deres Skatter — det skulle vi nu gjøre her. Man siger, at Tilstanden er daarlig derovre — er Tilstanden da god i Danmark? Man siger, at Sukkerdyrkingen er gaaet tilbage i Vestindien. Er da ikke Landbruget — og hele Danmark lever jo i Virkeligheden af Landbruget — gaaet tilbage? Er ikke Hvedepriiserne gaaede ned med en Trediedel i de sidste 10 Aar? Er Prisen paa Smør og Svin ikke gaaet ned, ligesom paa saa mange andre Landbrugsprodukter? Er ikke Eiendomspriserne gaaet ned, og er der ikke Tegn paa, at de ville gaa dybere ned endnu, hvorved mangfoldige Forstyrrelser i Prioritetsforholdene ville besværges? Er man ikke jævnlig her i Danmark, at Folk blive nødt til at gaa fra deres Eiendomme, og dersom Tidsforholdene blive ved at udvikle sig i samme Retning, tegner det saa ikke til, at denne Bevægelse vil gaa videre? Man kunde da altsaa lige saa let sige, at dette bør Vestindien naturligvis erstatte os, som omvendt; jeg tror, at vi have samme Ret til at kræve dette som Vestindien. Men det

har der aldrig været Tale om. Vestindien betaler ikke en Gang den Stat, som den skulde betale til Danmark. Vi bære hele den officielle Byrde, men saa tror jeg ogsaa, at vi have Ret og Jøie til at kræve, at Vestindien bærer sine egne Hjemmeudgifter, og Mere er der ikke Tale om. Men nu kræves der, at vi ogsaa skulle bære en stor Del af dets Hjemmeudgifter. Jeg tror, at denne Fordring er saa ubillig, som nogen Fordring kan være, og naar nu den høitærede Minister kommer og siger til os: denne Fordring maa I opfylde, ellers kan jeg ikke komme ud af det og faae det i Orden derovre, saa gjælder dette, at den høitærede Minister ikke kan faae Orden i Sagerne, kun saa længe, som han følger sit eget System. Han kan ikke bringe Sagerne i Orden, naar han ikke træder op paa en anden Maade. Administrationen nemlig derovre er den samme som før 1878. Det samme Kammeraderi hersker endnu som den Gang i Vestindien. Embedsmændenes Gager ere høie, og Embedsmændene og Kolonialraadet lader man raade. Embedsmændenes Bestræbelser gaa ud paa at holde Udgifterne høie, for at Lønningerne kunne være høie; Kolonialraadets Bestræbelser gaa ud paa at forhindre Skatter. Kolonialraadet sammensættes nemlig af den ringe Del af Vernes Befolkning, som er Eiendomsbesiddere og i det Hele taget af den besiddende Klasse, medens den største Del af Vernes Befolkning ikke er repræsenteret, og til deres Vel og Ve tages der, saavidt mig bekendt, intet Hensyn. Der tages kun Hensyn til den lille Klasse af Plantere, som besætte de fleste Pladser i Kolonialraadet — jeg taler væsentlig om St. Croix — Forholdene paa St. Thomas kjender jeg mindre til, men Forholdene paa St. Thomas ere dels komne senere med, dels ikke saa uheldige endnu. Saa kom den høitærede Minister ind paa Opstanden i 1878. Han nævnte, hvad Marsagen var til, at Opstanden havde gjort saa stor Skade. Marsagen var, at vi havde indskrænket Udgifterne saa stærkt, at der ikke var tilstrækkeligt Militær og Polit i paa Den. Jeg tror snarere, naar vi tale om Opstanden, at vi skulle tale om en anden Marsag til Opstanden, og det er den Behandling, som Regjeren vare udbørgivne fra Planternes Side, og Administrationens Konnivens dermed; Administrationen havde ikke sørget for, at de omtalte Arbejderregulativer bleve tilstrækkelig overholdte. Deraf opstod Opstanden, og i saa Henseende er der ikke stet nogen som helst Forbedring i Forholdene siden den Tid. Der er ikke stet Noget for at fremhjælpe Regjer-